

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

7. wyraża zaniepokojenie faktem, że podgrupa ds. przemocy na tle płciowym, która miała zapewniać koordynację działań humanitarnych w odpowiedzi na przemoc seksualną, została rozwiązana półtora roku temu z powodu braku przywództwa ze strony UNFPA (Fundusz Ludnościowy ONZ); w związku z tym wzywa do dogłębnego przekształcenia systemu koordynacji pomocy humanitarnej w terenie;
8. wyraża zaniepokojenie faktem, że misja MONUSCO nie była w stanie bardziej aktywnie wykorzystać swojego mandatu i zasad zaangażowania, by zapewnić ochronę przed masowymi gwałtami, dokonywanymi również przez jej własne siły; uznaje jednak, że obecność misji jest nadal niezbędna z punktu widzenia dostępności pomocy humanitarnej; apeluje z mocą, by mandat i zasady zaangażowania misji MONUSCO wykonywano z determinacją, by skuteczniej zapewniać bezpieczeństwo mieszkańcom; z zadowoleniem przyjmuje decyzję o przedłużeniu mandatu misji do 30 czerwca 2012 r.;
9. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do wspierania działalności misji EUSEC RD i EUPOL RD; wzywa do pełnego włączenia walki z przemocą seksualną w operacje wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony;
10. jest nadal mocno zaniepokojony obecną sytuacją humanitarną w Demokratycznej Republice Konga oraz niedofinansowaniem tego regionu w wyniku zmniejszenia poziomu finansowania przez niektórych darczyńców dwustronnych; głęboko ubolewa, że w chwili obecnej przyznawane fundusze tylko w niewielkim stopniu docierają do ofiar; wzywa Komisję do utrzymania finansowania przyznanego na pomoc humanitarną we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga;
11. zachęca Komisję do przedstawienia wniosków ustawodawczych w sprawie minerałów z regionów ogarniętych konfliktami, które podsycają działania wojenne i masowe gwałty w Demokratycznej Republice Konga, z myślą o zwalczaniu bezkarności, na wzór amerykańskiej ustawy Dodda-Francka (zwłaszcza jej sekcji 1502), która nakłada nowe wymagania dotyczące informacji na temat produktów, do których wytwarzania wykorzystywane są minerały z regionów ogarniętych konfliktami;
12. stwierdza, że plan rozwiązania konfliktu w Kiwu Południowym z wykorzystaniem przede wszystkim sił zbrojnych zakończył się porażką; uważa, że rozwiązanie tego konfliktu musi być natury politycznej, i ubolewa z powodu braku odwagi ze strony społeczności międzynarodowej; uważa, że przyszedł czas, by zrobić coś więcej oprócz głoszenia potępienia, oraz że kongijski rząd, Unia Europejska i ONZ powinny wziąć na siebie odpowiedzialność i podjąć konkretne działania, by położyć kres okrucieństwu; podkreśla, że jeśli nic się nie zmieni, jeszcze długo w terenie obecne będą podmioty niosące pomoc humanitarną;
13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Unii Afrykańskiej, rządowi państw Regionu Wielkich Jezior, prezydentowi, premierowi i parlamentowi Demokratycznej Republiki Konga, sekretarzowi generalnemu ONZ, specjalnej przedstawiciel ONZ ds. przemocy seksualnej podczas konfliktów zbrojnych, Radzie Bezpieczeństwa ONZ oraz Radzie Praw Człowieka ONZ.

Indonezja, w tym ataki na mniejszości

P7_TA(2011)0341

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie Indonezji, w tym ataki na mniejszości

(2013/C 33 E/24)

Parlament Europejski,

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania na temat praw człowieka na świecie za rok 2009 oraz w sprawie polityki Unii Europejskiej w tej dziedzinie ⁽¹⁾,

---

(1) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0489

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

- uwzględniając wybór Indonezji na członka Rady Praw Człowieka ONZ (UNHRC) w maju 2011 r.; uwzględniając fakt, że członkowie UNHRC są zobowiązani do przestrzegania najwyższych standardów w zakresie promowania i ochrony praw człowieka,
  - uwzględniając przewodnictwo Indonezji w Stowarzyszeniu Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) w 2011 r., kartę ASEAN, która zaczęła obowiązywać w dniu 15 grudnia 2008 r., oraz utworzenie w dniu 23 października 2009 r. Międzyrządowej Komisji ds. Praw Człowieka ASEAN,
  - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, ratyfikowany przez Indonezję w 2006 r.,
  - uwzględniając rozdział 29 konstytucji Indonezji, który gwarantuje wolność religii,
  - uwzględniając art. 156 i 156a indonezyjskiego kodeksu karnego, w których zakazuje się bluźnierstwa, herezji i zniesławienia na tle religijnym,
  - uwzględniając dekret prezydencki nr 1/PNPS/1965 w sprawie zapobiegania bluźnierstwom i znieważania religii,
  - uwzględniając oświadczenie UE z dnia 8 lutego 2011 r. w sprawie niedawnych ataków na ahmadyjczyków i ich zabójstw w prowincji Banten,
  - uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy między UE a Indonezją oraz związaną z nią pierwszą rundę dialogu na temat praw człowieka, która odbyła się w czerwcu 2010 r. w Dżakarcie,
  - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Indonezja jest największym na świecie w przeważającej większości muzułmańskim narodem, a także mając na uwadze, że tradycja pluralizmu, harmonii kultur, wolności religijnej i sprawiedliwości społecznej w Indonezji jest wpisana w narodową ideologię *pancasila*,
- B. mając na uwadze, że znacznie wzrosła liczba ataków na mniejszości religijne, zwłaszcza na ahmadyjczyków, którzy uważają się za muzułmanów, ale także na chrześcijan, buddystów i postępowe organizacje społeczeństwa obywatelskiego,
- C. mając na uwadze, że w wyniku zakazu rozpowszechniania muzułmańskich nauk ahmadyjczyków w 2008 r. indonezyjski minister do spraw religii wielokrotnie wzywał do całkowitego zdelegalizowania muzułmańskiej społeczności ahmadyjczyków, co zresztą uczyniły już trzy prowincje, mianowicie Jawa Zachodnia, Celebes Południowy i Sumatra Zachodnia; mając na uwadze, że w dniu 6 lutego 2011 r. tłum liczący co najmniej 1 500 osób zaatakował 20 ahmadyjczyków w Cikeusik w prowincji Banten, zabijając trzech z nich i poważnie raniąc kilku innych, na co prezydent Indonezji zareagował słowami potępienia i wezwał do przeprowadzenia dochodzenia,
- D. mając na uwadze, że po tym ataku, w dniu 8 lutego 2011 r., setki osób wzięły udział w podpaleniu trzech kościołów i zaatakowały duchownego w mieście Temanggung w centralnej Jawie po skazaniu chrześcijanina oskarżonego o obrazę islamu na pięć lat więzienia zamiast na karę śmierci, czego oczekiwali napastnicy, a także mając na uwadze, że w ciągu ostatnich sześciu lat Wspólnota Kościołów w Indonezji odnotowała 430 napaści na kościoły chrześcijańskie,
- E. mając na uwadze, że na podstawie art. 156 i 156a indonezyjskiego kodeksu karnego aresztowano już lub zatrzymano ponad 150 osób, a także mając na uwadze, że istnieją dowody na to, iż ekstremiści wykorzystują rozporządzenia władz lokalnych dotyczące bluźnierstwa, herezji i zniesławienia na tle religijnym w celu ograniczania wolności religijnej oraz wywoływania napięć i przemocy między społecznościami,

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

- F. mając na uwadze, że w dniu 19 kwietnia 2010 r. indonezyjski Trybunał Konstytucyjny utrzymał w mocy przepisy dotyczące bluźnierstwa i herezji, odrzucając wniosek o ich uchylenie, przedłożony przez czterech znamienitych uczonych muzułmańskich i co najmniej siedem indonezyjskich organizacji społeczeństwa obywatelskiego i praw człowieka, a także popierany przez co najmniej 40 innych organizacji,
- G. mając na uwadze, że istnieją wiarygodne doniesienia – których źródłem jest narodowa komisja ds. praw człowieka – o łamaniu praw człowieka przez funkcjonariuszy sił bezpieczeństwa w Indonezji, w tym również o torturach i innych formach znęcania się, a także o niepotrzebnym i nadmiernym używaniu siły, zwłaszcza w Papui i na Molukach; mając na uwadze, że osoby odpowiedzialne rzadko są pociągane do odpowiedzialności przed obliczem niezawisłego sądu,
1. z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie prezydenta, przewodniczącego Izby Reprezentantów, przewodniczącego Rady Przedstawicieli Regionów, przewodniczącego Ludowego Zgromadzenia Doradczego, najwyższych sędziów Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego oraz innych wysokich rangą urzędników z dnia 24 maja 2011 r., w którym wzywają oni do stania na straży ideologii *pancasila* i do ochrony pluralizmu;
  2. podkreśla postępy, jakich w ostatnich latach Indonezja dokonała w dziedzinie wdrażania demokracji i rządów prawa, oraz przywiązuje ogromną wagę do utrzymania i pogłębienia harmonijnych stosunków między Unią Europejską a Indonezją panujących w wielu dziedzinach, czego odzwierciedleniem jest umowa o partnerstwie i współpracy między UE a Indonezją;
  3. pochwała zobowiązania podjęte przez Indonezję przed jej wyborem na członka Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 20 maja 2011 r., w tym również zobowiązanie do ratyfikacji wszystkich najważniejszych instrumentów w dziedzinie praw człowieka, zwłaszcza międzynarodowej konwencji o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem;
  4. wyraża głębokie zaniepokojenie przypadkami przemocy wobec mniejszości religijnych, zwłaszcza ahmadyjczyków, chrześcijan, bahaistów i buddystów; jest zaniepokojony, że naruszanie wolności religijnej osłabia prawa człowieka gwarantowane w konstytucji Indonezji, które obejmują również zakaz dyskryminacji, wolność wypowiedzi, wolność poglądów i prawo do pokojowych zgromadzeń;
  5. wzywa rząd Indonezji, mianowicie ministra do spraw religii, a także władzę sądowniczą w Indonezji do zagwarantowania wdrożenia i egzekwowania zasady praworządności, a także do postawienia przed obliczem sprawiedliwości sprawców przemocy i winnych szerzenia nienawiści na tle religijnym;
  6. wyraża zaniepokojenie z powodu rozporządzeń władz lokalnych dotyczących bluźnierstwa, herezji i zniesławienia na tle religijnym, które są podatne na nadużycia, a także z powodu wspólnego dekreту ministerialnego z 2008 r. zakazującego rozpowszechniania muzułmańskich nauk ahmadyjczyków, oraz wzywa władze Indonezji do ich uchylenia lub zmiany;
  7. pochwała wysiłki indonezyjskiego społeczeństwa obywatelskiego, w tym również muzułmańskich, chrześcijańskich i laickich ośrodków analitycznych, organizacji praw człowieka i organizacji zwalczających postawy ekstremistyczne, na rzecz promowania pluralizmu, wolności religijnej, zgody religijnej i praw człowieka;
  8. wzywa rząd Indonezji do zastosowania się do zaleceń Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka, a zwłaszcza do zaproszenia specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wolności religijnej i wyznaniowej do złożenia wizyty w kraju;
  9. z zadowoleniem przyjmuje dochodzenie przeprowadzone w związku z tragicznymi w skutkach atakami na społeczność ahmadyjczyków w Jawie Zachodniej w lutym 2011 r., w związku z którymi zdymisjonowano regionalnych i prowincjonalnych szefów policji, przedstawiono zarzuty dziewięciu funkcjonariuszom policji za zaniedbanie obowiązków służbowych, a 14 innych osób postawiono przed sądem za popełnione zbrodnie, oraz wzywa do niezależnego monitorowania procesów przeciwko oskarżonym, aby sprawiedliwość stało się zadość w stosunku do wszystkich zainteresowanych stron;

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

10. wzywa władze Indonezji do przeprowadzenia dochodzenia w sprawie zarzutów łamania praw człowieka przez funkcjonariuszy sił bezpieczeństwa oraz do wniesienia oskarżenia przeciwko osobom odpowiedzialnym, w tym również osobom ponoszącym odpowiedzialność hierarchiczną;
11. wzywa do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich więźniów sumienia, których aresztowano i oskarżono jedynie na podstawie ich udziału w pokojowych protestach politycznych, co jest sprzeczne z duchem specjalnej ustawy o autonomii z 2001 r., która przyznaje Papuasom, Molukańczykom oraz innym mniejszościom etnicznym i religijnym prawo do wyrażania swojej tożsamości kulturowej;
12. wzywa delegację UE i placówki dyplomatyczne państw członkowskich do ciągłego i dokładnego monitorowania sytuacji w zakresie praw człowieka, zwłaszcza w regionach wyjątkowo trudnych takich jak Papua, Moluki i Aceh;
13. podkreśla znaczenie uwzględniania kwestii praw człowieka, zwłaszcza wolności religijnej i przestrzegania praw mniejszości, w ramach dialogu politycznego w kontekście umowy o partnerstwie i współpracy między UE a Indonezją;
14. wzywa państwa członkowskie i Komisję do wspierania indonezyjskiego społeczeństwa obywatelskiego i organizacji zajmujących się prawami człowieka, które aktywnie promują demokrację, tolerancję i pokojową koegzystencję różnych grup etnicznych i religijnych;
15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji rządowi i parlamentowi Indonezji, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Międzyrządowej Komisji ds. Praw Człowieka ASEAN oraz Radzie Praw Człowieka ONZ.

Indie, zwłaszcza wyrok śmierci na Davindera Pała Singha

P7_TA(2011)0342

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie Indii, a zwłaszcza kary śmierci dla Devinderpala Singha

(2013/C 33 E/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 63/168 wzywającą do wprowadzenia w życie rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r., przy czym 106 krajów głosowało za przyjęciem rezolucji apelującej o wprowadzenie ogólnoświatowego moratorium na karę śmierci i egzekucje, 34 kraje wstrzymały się od głosu, a 46 głosowało za jej odrzuceniem,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 65/206 z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie moratorium na stosowanie kary śmierci,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2007 r. w sprawie powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci ⁽¹⁾,
- uwzględniając umowę o współpracy między Wspólnotą Europejską a Republiką Indii z 1994 r.,

---

⁽¹⁾ Dz.U. C 219E z 28.8.2008, s. 306.